

Det primære formål med den anfægtede beslutning er at bekæmpe terrorisme ved at gennemføre FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 om terrorbekæmpelse (2001). Derimod er formålet med forordning nr. 443/92 at yde udviklingsbistand ved hjælp af finansielt, økonomisk og teknisk samarbejde. De gennemførelsesbeføjelser, som er tillagt ved denne basisretsakt, har pålagt Kommissionen at sikre forvaltningen og det finansielle, tekniske samt økonomiske samarbejde. En foranstaltning, der er bestemt til at hjælpe den filippinske regering med at øge sikkerheden ved landets grænser med henblik på at bekæmpe terrorisme, overskrider de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i basisretsakten og er derfor ulovlig.

Den anfægtede beslutning er ikke blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*. Europa-Parlamentet fik først kendskab til hele beslutningens ordlyd den 9. september 2005.

(¹) EFT L 52 af 27.2.1992, s. 1.

Sag anlagt den 17. november 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-404/05)

(2006/C 10/30)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. november 2005 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Enrico Traversa og Gerald Braun, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 EF, idet den kræver, at private kontrolorganer inden for området for økologisk landbrug, som har hjemsted og er godkendt i en anden medlemsstat, opretholder et forretningssted eller en anden varig infrastruktur i Tyskland, således at de kan udøve deres virksomhed dér.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

De tyske myndigheder kræver, at ethvert kontrolorgan inden for området for økologisk landbrug, der har hjemsted og er godkendt i en anden medlemsstat, også har en filial eller et forretningssted i Tyskland, for at måtte drive virksomhed i Tyskland. Dette krav er i strid med den fri bevægelighed for tjenesteydelser, da det umuliggør levering af tjenesteydelser i Tyskland gennem virksomheder, der har hjemsted i en anden medlemsstat.

Ved den frie bevægelighed for tjenesteydelser som omhandlet i artikel 49 EF forstås nemlig retten til uhindret fra en medlemsstat at levere enkelte tjenesteydelser i en anden medlemsstat, uden dér at skulle have et fast forretningssted. Sikring af den frie bevægelighed for tjenesteydelser kræver — ifølge Domstolens faste praksis — ikke blot afskaffelse af enhver form for forskelsbehandling på grund af nationalitet, men også ophævelse af enhver restriktion, der kan være til hinder for, indebære større ulemper for eller på anden måde gøre den virksomhed, som udøves af en tjenesteyder med hjemsted i en anden medlemsstat, hvor denne lovligt præsterer tilsvarende tjenesteydelser, mindre tiltrækkende. Artikel 49 EF er således til hinder for anvendelsen af en national lovgivning eller administrativ praksis, som uden nogen objektiv begrundelse begrænser en tjenestebyders mulighed for faktisk at gøre brug af den frie bevægelighed for tjenesteydelser.

De af den tyske regering påberåbte begrundelser — at kontrolorganerne udøver offentlig virksomhed og den almene interesse — kan ikke begrunde denne hindring af den frie bevægelighed for tjenesteydelser. Påberåbelse af udøvelse af offentlig myndighed er kun retmæssig og acceptabel, når drejer sig om virksomhed, som er direkte og særligt forbundet med udøvelse af offentlig myndighed. Selv om delstaternes kontrolorganer ganske vist også har øvrighedsopgaver og mulighed for at tvangspålægge de i lovgivningen fastsatte sanktioner, er disse omstændigheder irrelevante i fællesskabsretlig henseende og ændrer ikke på, at et kontrolorgans virksomhed, der er reguleret i fællesskabsretten, inden for rammerne af den frie bevægelighed for tjenesteydelser også må udøves i Tyskland af ethvert kontrolorgan, der på dette fællesskabsretlige grundlag er godkendt i en anden medlemsstat.

Den almene interesse bringes ikke i fare, fordi et kontrolorgan ikke har noget forretningssted i Tyskland, idet den effektive kontrol efter fællesskabsrettens kriterier ved godkendelsen og efterprøvelsen af det pågældende kontrolorgan foretages af godkendelsesstatens myndigheder. I det foreliggende tilfælde foreligger der også fællesskabsretlige koordinerings- og harmoniseringsbestemmelser, der sikrer, at den interesse, som den tyske regering har påberåbt sig, også bliver forfulgt efter samme standarder i de andre medlemsstater.